

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/69/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231331
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1110231331.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: Lawyer Partners a.s., so sídlom: Prievozská 37, 821 09 Bratislava, IČO: 35 944 471, právne zastúpený: Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom: Grösslingova 4, 811 09 Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. 13, 813 06 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 04. októbra 2016, č. k. 26C/124/2010-324, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 04. októbra 2016, č. k. 26C/124/2010-324, potvrdzuje.

II. Žalovanému súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania medzitymneho rozsudku, ktorým mal súd prvej inštancie určiť, že žalovaný je zodpovedný za škodu vzniknutú žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorý neprijal návrhy žalobcu na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24.07.2006. Žalobca sa domáhal, aby súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu spolu vo výške 33.434.780,80 € titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. V žalobe žalobca uviedol, že dňa 15.07.2005 v súlade so svojim podnikateľským zámerom uzatvoril so Slovenským rozhlasom rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, pričom na základe Realizačnej zmluvy č. 1 zo dňa 20.09.2015 došlo k postúpeniu 265.362 pohľadávok Slovenského rozhlasu z koncesionárskych poplatkov na žalobcu, za uhradenú odplatu v sume 91.619.930,- Sk. Ďalej uviedol, že na základe Realizačnej zmluvy č. 2 zo dňa 27.01.2006 došlo k postúpeniu 90.555 pohľadávok Slovenského rozhlasu z koncesionárskych poplatkov na žalobcu, za uhradenú odplatu v sume 14.136.760,- Sk. Žalobca sa teda stal oprávneným vlastníkom 355.917 pohľadávok, tvorených istinou, ktorá predstavuje nezaplatený koncesionársky poplatok za používanie rozhlasového prijímača a príslušenstvom, ktoré predstavuje majetkovú sankciu za nesplnenie povinnosti riadne a včas zaplatiť koncesionársky poplatok - poplatok z omeškania. Vzhľadom na veľký počet dlžníkov a teda veľký počet žalôb sa žalobca rozhodol urobiť svoje podania elektronickými prostriedkami, pričom spracované žalobné návrhy umiestnil na DVD, ktoré spolu s vysvetľujúcim sprievodným listom zaslal na miestne a vecne príslušné okresné sudy. Napriek tomu, že zaslané žaloby boli bez formálnych vád a zvolený spôsob podania bol realizovaný v súlade so zákonom, niektoré okresné sudy ich odmietli prijať a vrátili ich žalobcovi. V danom prípade sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy,

ktorá mu vznikla nezákonným úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorý odmietol prijať podania žalobcu zo dňa 24.07.2006 urobené elektronickými prostriedkami, čím mu bolo zabránené, aby sa dovolal ochrany svojich legitímnych majetkových práv v občianskom súdnom konaní. Žalobca podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré však na žiadosť žalobcu nereagovalo. Žalobca ďalej uviedol, že o nezákonnosti postupu Okresného súdu Trenčín predstavujúceho porušenie základného práva poškodeného na prístup k súdu právoplatne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 14.10.2008 sp.zn. II.ÚS 67/08.

3. Žalobca si uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 31.059.293,30 €, ktorá bola spôsobená porušením práva na prístup k súdu tým, že došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok žalobcu, čo spôsobilo nevymáhateľnosť týchto pohľadávok a zánik majetkových práv žalobcu vo vzťahu k istine. Škoda vo výške 31.059.293,30 € je súčtom majetkovej škody na istine pohľadávok vo výške 9.073,71 € a na príslušenstve pohľadávok - poplatku z omeškania vo výške 31.050.255,59 €. Ku škode na istine pohľadávok vo výške 9.073,71 € uviedol, že ide o sumu jednotlivých pohľadávok, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskych súdnych konaní umiestnených na DVD nosiči podané súdu dňa 24.07.2006. Okresný súd Trenčín neprijatím návrhov vylúčil účinok § 112 veta prvá Občianskeho zákonníka, čím spôsobil plynutie premlčacej doby vo vzťahu k majetkovým právam žalobcu a bezdôvodne vystavil žalobcu reálnemu riziku zamietnutia podaných návrhov v prípadoch, ak žalovaný uplatní námietku premlčania. Ku škode na príslušenstve pohľadávok - poplatku z omeškania vo výške 31.050.255,59 € žalobca uviedol, že aby mohol vymáhať poplatky z omeškania, musel najprv uplatniť postup upravený v rozhodnom čase platným § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. a musel dodržať postup podľa § 8 zákona č.212/1995 Z.z., aby mohol pristúpiť k uplatneniu práva na poplatok z omeškania a uplatniť právo na úhradu pohľadávky z koncesionárskeho poplatku na súde. Okresný súd Trenčín však jeho návrh, ktorým uplatňoval právo na úhradu pohľadávky z koncesionárskeho poplatku, neprijal a tým spôsobil premlčanie práva na zaplatenie pohľadávky z koncesionárskeho poplatku a zamedzil uplatňovanie súvisiaceho práva na poplatok z omeškania, čím teda spôsobil žalobcovi i materiálnu škodu vo výške poplatku z omeškania. Škoda vo výške 1.552.964,60 €, ktorej náhradu si žalobca taktiež uplatnil, predstavuje ušlý zisk, ktorý žalobca odvodil od toho, že po dobu dlhšiu ako dva roky nemohol podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky, ktoré by nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok a ich príslušenstva. Blokovaný finančný majetok v súdne uplatnených pohľadávkach a ich príslušenstve, mohol žalobca investovať minimálne formou vkladu na termínovaný účet v banke, čím by mu priniesol zisk v podobe úroku. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky k 01.01.2009 - 2,50% p.a. Žalobca si okrem uvedeného uplatnil škodu vo výške 451,90 €, ktorá predstavuje úročenie finančného kapitálu doposiaľ umŕtveného v neprejednaných súdne uplatnených pohľadávkach, ako aj škodu vo výške 74.291,02 €, ktorá bola spôsobená žalobcovi vynaložením finančných prostriedkov na ochranu jeho legitímnych práv, t.j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, poštovné, administratívne a tlmočnicke výdaje. K nemajetkovej ujme vo výške 747.780 € žalobca uviedol, že ide o sumu všetkých čiastkových nárokov žalobcu, ktoré sa viažu na porušenie práva na prístup k súdu v 1133 prípadoch, pričom žalobca žiadal o priznanie 660,- € za každé jednotlivé porušenie základného práva.

4. Žalovaný považoval žalobu za neopodstatnenú a ako takú ju žiadal v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol ďalej, že ak k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť dňa 24.07.2006, kedy žalobcovi mala vzniknúť škoda neprijatím návrhov na začatie konania, lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody uplynula dňa 24.01.2010. Žalobca žalobu podal na súd dňa 14.07.2010 a z toho dôvodu žalovaný vzniesol z opatrnosti námietku premlčania nároku s poukazom na § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru žalovaného žalobca existenciu škody nepreukázal, keď nároky, ktoré si uplatňuje žalobca je možné považovať za hypotetické a podľa názoru žalovaného žalobca ani nebude schopný produkovať dôkazy preukazujúce vznik škody, pričom argumentoval tým, že žalobcovi nič nebránilo, aby svoje návrhy doručil súdu aj v inej forme, ako práve elektronickými prostriedkami, ak mal reálny záujem na uplatnení pohľadávok súdnou cestou a svojim konaním už od počiatku nepredchádzal riziku vzniku škody tým, že nevyužil iné spôsoby podania svojich návrhov. K otázke premlčania pohľadávok uviedol, že doručením podaní zo dňa 24.07.2006 došlo k spočívaniu premlčacej lehoty a premlčané by boli iba tie návrhy, ktoré by boli premlčané už pred podaním návrhov na súd dňa 24.07.2006. Žalovaný poukázal i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 67/08 zo dňa 14.10.2008, z ktorého je nepochybné, že v zmysle tohto rozhodnutia na

zabezpečenie nápravy mali byť žalobcove návrhy zaregistrované tak, ako keby boli podané ku dňu, kedy ich žalobca predložil súdu po prvýkrát. Z dôvodu neprijatia podaní súdom tak žalobcovi nevznikla a ani nemohla vzniknúť majetková škoda, či už v rovine istiny, ktorá má tvoriť predmet jednotlivých konaní, alebo zisku, nakoľko k premlčaniu pohľadávok uplatňovaných žalobcom konaním súdu nedošlo. Okresný súd spolu zapísal 2.679 návrhov (podania z 24.07.2006 a z 19.10.2006), pričom tieto boli zapísané s pôvodným dátumom prijatia a to konkrétne 24.07.2006 a 19.10.2006 a súd ich posudzoval tak, ako keby boli podané v roku 2006. Žalovaný má za to, že vo veci podaných návrhov sa riadne konalo. Žalovaný má okrem uvedeného za to, že žalobca na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce pri každej individuálnej pohľadávke skutočnosť, ako existenciu žalovaného, právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu pre vznesenú námietku premlčania, vymožitelnosť pohľadávky od odporcu v čase kedy malo dôjsť k predpokladanému vydaniu platobného rozkazu resp. rozhodnutia súdu. Nedôvodný je podľa názoru žalovaného nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 31.059.293,30 € odôvodňovaný premlčaním nárokov, nakoľko k premlčaniu nárokov konaním súdu nedošlo. Poukázal i na tú skutočnosť, že žalobca sa domáhal návrhmi od jednotlivých žalovaných zaplatať len istiny a nie poplatkov z omeškania, ktorých náhradu si však v tomto konaní uplatňuje. Nepreukázal rovnako ani dôvodnosť materiálnej škody vo výške 1.552.964,60 €, ktorá má vyjadrovať ušlý zisk, materiálnej škody vo výške 451,90 € (úročenie finančného kapitálu žalobcu), ako ani v nákladoch na súdne spory. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 747.780 € žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 67/08 zo dňa 14.10.2008 a uviedol, že ak Ústavný súd SR nevzhladol dôvody pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi, tak má za to, že žalobcovi žiaden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevznikol.

5. Žalobca ďalej v podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 09.03.2016 doplnil svoju argumentáciu k premlčaniu a vymožitelnosti istiny majetkovej škody v tom smere, že poukázal na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. účinného od 01.05.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Vo veciach žalobcu, kde je predmetom konania nárok žalobcu voči dlžníkovi na úhradu finančného plnenia, je konajúci súd povinný aplikovať námietku premlčania a to z úradnej povinnosti, bez iniciatívy, či v súčinnosti s dlžníkom. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní.

6. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 24.07.2006 doručil žalobca Okresnému súdu Trenčín žaloby na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom podanie urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty, návrhy podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Na podanie žalobcu reagoval Okresný súd Trenčín listom, v ktorom uviedol, že v prílohe žalobcovi vracia DVD nosič obsahujúci elektronické dokumenty, keďže Okresný súd Trenčín nemá k dispozícii elektronickú podateľňu a teda nie sú vytvorené podmienky podľa osobitného zákona na prijímanie podania elektronickou formou. Na základe sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom II. ÚS 67/08-127 zo dňa 14.10.2008 rozhodol tak, že Okresný súd Trenčín porušil základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijatím jeho podania z 24.07.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom. Ústavný súd Slovenskej republiky prikázal Okresnému súdu Trenčín konať vo veci podania žalobcu z 24.07.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Okresnému súdu Trenčín uložil povinnosť uhradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 14.898,80 Sk (494,55 €) a sťažnosti žalobcu vo zvyšnej časti nevyhovet. Povinnosťou okresného súdu bolo opätovne sa zaoberať podaním žalobcu z 24.07.2006, ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných právnych predpisov ustanovené Občianskym súdnym poriadkom, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Ústavný súd tiež uviedol, že na tomto zásadnom závere nemôže nič zmeniť prípadná okolnosť, že z technických príčin okresný súd nebude môcť podanie žalobcu zaevidovať spätne ku dňu jeho doručenia. I tak bude povinnosťou okresného súdu vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia. Vo veci žalobcom uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd uviedol, že zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu považoval samotné deklarovanie porušenia označených práv ako aj príkaz, aby okresný súd opätovne v danej veci konal, ktorým sa garantuje, že práva uplatnené podaním z 24.07.2006 zostanú žalobcovi zachované, za dostatočné na zabezpečenie ochrany označených práv žalobcu.

Ústavný súd dospel k záveru, že v danej veci nie je v záujme dovŕšenia ochrany porušených práv žalobcu potrebné priznať aj finančné zadostučinenie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zo stanoviska Ing. Jozefa Kaffku, riaditeľa správy súdu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zn. Spr 213/2012 zo dňa 01.03.2012 okrem iného vyplýva, že spätné prijatie návrhu na začatie konania k ľubovoľnému dátumu z minulosti v systéme elektronickej podateľne nie je možné, zmena alebo úprava dátumu prijatia návrhu na začatie konania v systéme elektronickej podateľne nie je možná. Súd prvej inštancie ďalej uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 04.10.2016 zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vyhotovením znaleckého posudku Ekonomickou univerzitou.

7. S poukazom na ustanovenia § 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písmeno a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (účinným do 31.12.2008), súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol, nakoľko žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno v preukázaní dôvodnosti predmetu žaloby. V konaní nebola preukázaná výška škody, ktorá by nebola preukázaná ani navrhovaným znaleckým dokazovaním. Žalobca zároveň nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, ktorá predpokladá kumulatívne splnenie troch podmienok preukazujúcich 1.) nesprávny úradný postup orgánu štátu, 2.) existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3.) príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že zo strany Okresného súdu Trenčín došlo neprijatím návrhov žalobcu uskutočnených elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom dňa 24.07.2006 k nesprávnemu úradnému postupu, a že žalobca ním vytýkaný nesprávny úradný postup preukázal. K druhej podmienke pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu súd prvej inštancie uviedol, že základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody resp. nemajetkovej ujmy a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková, či nemajetková ujma už vznikla. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. V tejto súvislosti poukázal súd prvej inštancie na skutočnosť, že žalobca nemohol byť v konaní o náhradu škody v dôsledku ním uvádzaného nesprávneho úradného postupu úspešný z dôvodu, že neuniesol dôkazné bremeno v preukázaní vzniku ním uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a jej výšky.

8. Súd prvej inštancie ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku majetkovej a ani nemajetkovej ujmy v dôsledku ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu. Žalobca preukazoval príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy skutočnosťou, že v prípade, že by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany okresného súdu, tak by k vzniku škody nedošlo. Takto žalobcom uvádzaná príčinná súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a uplatnenou náhradou škody a nemajetkovej ujmy neobstojí, nakoľko nejde o priamu príčinnú súvislosť, keďže nesprávny úradný postup zo strany Okresného súdu Trenčín nebol v príčinnej súvislosti so žalobcom uplatnenou náhradou škody. Súd prvej inštancie tak na základe právnych záverov mal po vyhodnotení vykonaného dokazovania za to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď v konaní nepreukázal vznik majetkovej a nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín a vznikom majetkovej a nemajetkovej ujmy, na základe čoho žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom však uviedol, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil.

9. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. Nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení uviedol, že žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal vznik škody, keď túto vyčíslil len všeobecne, a to sumou, pričom ani v jednom prípade nepreukázal, že by postupom Okresného súdu Trenčín došlo k premlčaniu nárokov žalobcu. Žalobca na obranu uvádza, že materiálnu škodu v podanej žalobe podrobne rozčlenil podľa jednotlivých zložiek a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnil existenciu nároku, ako aj ich výšku. Zároveň súdu prvej inštancie predložil dátový nosič, ktorý obsahoval

komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcu, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič obsahuje aj komplexné údaje o pohľadávkach žalobcu, ktoré vznikli z titulu nezaplatenia dlžných koncesionárskych poplatkov, t.j. údaje o legislatívne definovaných poplatkoch z omeškania, ktorých úhrada bola trvalo zmarená nelegálnym postupom súdov. Dátový nosič je tak dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje žalobcom vznesené nároky. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonával navrhované dokazovanie. Na základe aj tohto nevykonaného dokazovania následne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik škody. Súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával, navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, čo predstavuje odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobca v odvolaní namietal, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Uviedol, že predložil súdu prvej inštancie dôkazy a disponuje i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Podľa v tom čase účinného ustanovenia § 79 ods. 1 OSP konanie začína na návrh a s ohľadom na čas začína prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry - ustanovenia §129 -139 vyhlášky č.543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy. Súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy. V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania. Žalobca opätovne v odvolaní poukázal na ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 01.05.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní. Na preukázanie výšky škody žalobca s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinného ust. § 120 ods. 4 OSP, v rámci odvolania navrhuje doplnenie dokazovania a žiada súd, aby na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: Ekonomická univerzita v Bratislave (evidenčné Číslo: 900008), so sídlom: Dolnozemska cesta I, Bratislava a to pre odbor: 090000 * Ekonómia a manažment, odvetvie: 090300 - Kontroling. Žalobca v konaní uplatňuje účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.02.2006) sú poplatky z omeškania. Žalobca poukázal na to, že v tomto súdnom konaní súd sformuloval otázku, ktorú je v konaní potrebné vyriešiť, a to akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, pričom táto suma podľa súdu zodpovedá skutočnej škode žalobcu. Inými slovami v konaní je potrebné určiť tzv. všeobecnú hodnotu pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. Určenie tejto všeobecnej hodnoty pohľadávok je odbornou otázkou, pričom od tejto otázky závisí rozhodnutie súdu (v časti určenia výšky majetkovej škody). Žalobca sa ďalej v odvolaní zaoberal otázkou premlčania práva na náhradu škody pričom uviedol, že žalovaný mylne vykladá skutkové okolnosti. Návrhy boli podané 19.10.2006. S interpretáciou premlčania, tak ako ju zostavil žalovaný, a ktorú si osvojil súd prvej inštancie, žalobca nesúhlasí, nakoľko má za to, že právo na náhradu škody nebolo doposiaľ premlčané a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Vo vzťahu k materiálnej škode, ktorá bola spôsobená porušením práva na prístup k súdu tým, že došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok žalobcu, čo de facto spôsobilo nevymáhateľnosť týchto pohľadávok a zánik majetkových práv žalobcu, začala plynúť premlčacia lehota dňom, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k premlčaniu, čo v nadväznosti na skutkový stav a právnu úpravu mohlo byť najskôr dňa 13.11.2009. Premlčanie nároku na náhradu škody, by preto podľa ustanovenia § 19 ods. 1 v spojení s ustanovením § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr 14.05.2013. Žalobca sa vyjadruje tiež k námietke res iudicatae a dodáva, že nesúhlasí so žalovaným a tvrdí, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadostučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno stotožniť s odškodným, ako úhradou nemajetkovej

ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou, či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadostučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevylučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadostučinenie. Žalobca žiada odvolací súd, aby po náležitom zistení skutkového stavu podľa ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol svoj názor, že žalobca celkom zjavne nerozoznáva medzi tým, čo je jeho pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mal niesť zodpovednosť žalovaný v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný má za to, že žalobca v konaní vznik škody nepreukázal, keď pri určení jej výšky vychádzal z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Žalovaný zdôraznil, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcu zo dňa 24.07.2006 viazaný nálezom Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého bol povinný žalobcove návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára bol súd prvej inštancie povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. V konaní bolo zároveň preukázané, že Okresný súd Trenčín vo veciach žalobcových návrhov konal a rozhodoval (žalovaný v tejto súvislosti do konania predložil príkladmo uznesenie Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 27C 86/2013). Žalobcovou povinnosťou v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že jeho pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia jeho podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, teda neunesol bremeno dôkazu a namiesto toho len nesústredene opakoval argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na žalobcove „nové“ dôkazy, ktoré v odvolaní ani nekonkretizuje, už nie je možné prihliadať. K námietke žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd prvej inštancie vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, žalovaný poukazuje na obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 04.10.2016, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobca mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrval len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd rozhodol tak, že ho nevykoná. Strany boli zároveň poučené podľa § 154 CSP. Na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Na základe uvedeného žalovaný zastáva názor, že súd žalobcovi neodňal možnosť konať pred súdom. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca tento návrh uvádza vo svojom odvolaní, keď jeho vykonanie navrhol už v konaní pred súdom prvej inštancie a súd ho vyhodnotil ako nadbytočný. Rovnako strany sporu boli poučené podľa § 154 CSP, t. z. nedošlo k žalobcom namietanému porušeniu poučovacej povinnosti. K námietke žalobcu vo vzťahu k záveru súdu o irelevantnosti predloženého znaleckého posudku (pravdepodobne posudku č. 01/2009), žalovaný uviedol, že Okresný súd Trenčín bol viazaný rozhodnutím ÚS SR, teda bol povinný bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcu zaregistrovať spätne. V tomto kontexte je možné poukázať aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 455/2013, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou naplnenia príkazu, ako aj povinnosťou žalobcu návrhy opätovne súdu doručiť. Podľa názoru žalovaného predložený dôkaz nemá pre konanie žiadnu právnu relevanciu, nakoľko Okresný súd Trenčín podania žalobcu (hoci oneskorene) prijal a o nich konal a rozhodol. Žalovaný okrem uvedeného dal do pozornosti, že žalobca inicioval voči žalovanému na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. Čl. 2 ods. 2 CSP zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty v nadväznosti, na ktorý žalovaný poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok žalobcu (prípadne žalobcov) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý t. j. sp. zn. 3C/15/2010, 5C/158/2010, 8C/125/2010, 8C/126/2010, 9C/77/2010, 10C/62/2010, 10C/63/2010, 16C/163/2011 (rozsudok je právoplatný), 19C/124/2010, 19C/125/2010 a 24C/77/2012. Rovnako bol nárok žalobcu zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C/53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11Co/199/2015. Okresný súd Dolný Kubín totožne rozhodol aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7C/80/2012 a 5C/113/2013. Žalovaný legitímne očakáva, že aj tento spor žalobcu založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu. Žiada,

aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny potvrdil.

v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako

11. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zotrúva v celom rozsahu na podanom odvolaní a všetkých v ňom uvedených argumentoch.

12. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 17.10.2018 (§ 378 CSP, § 219 ods. 3 CSP). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu t.j. žalobca, právny zástupca žalobcu a žalovaný upovedomení zákonným spôsobom.

13. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je v napadnutom výroku vecne správnym a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

14. V posudzovanej veci vykonal súd prvej inštancie všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala podľa jeho tvrdenia vzniknúť tým, že Okresný súd Trenčín neprijal jeho návrhy na začatie konania o zaplata peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ustanovením § 191 CSP dospel k správnym skutkovým záverom relevantným pre právne posúdenie dôvodnosti podanej žaloby. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a svoje dôvody, pre ktoré podanú žalobu zamietol a nestotožnil sa tak s argumentáciou žalobcu o spôsobení škody a nemajetkovej ujmy postupom Okresného súdu Trenčín vo veciach, v ktorých podal dňa 24.07.2006 na priloženom DVD návrhy na začatie konania o zaplata peňažných súm, aj dostatočne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú súdom v súvislosti s tým, že Okresný súd Trenčín neprijal jeho návrhy na začatie konania o zaplata peňažných súm, doručené mu dňa 24.07.2006 na priloženom DVD, v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup súdu, 2/ existencia škody a nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

15. V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na skutočnosť, že Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu vo svojom rozsudku zo dňa 16.6.2009 konštatoval porušenie práva žalobcu na prístup k súdu neprijatím predmetných návrhov na začatie konania na priloženom DVD, pričom zároveň záväzne pre Slovenskú republiku a konajúce všeobecné súdy poukázal na to, že primeraným opatrením na ukončenie porušovania práv žalobcu bude náprava spočívajúca v čo najskoršom zaregistrovaní originálnych podaní s dátumom, kedy boli doručené žalobcom na súd po prvýkrát a ich vybavenie v súlade so všetkými požiadavkami na spravodlivý proces, nemohlo dôjsť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín k premlčaniu pohľadávok žalobcu. Napriek počiatočnému nesprávnemu úradnému postupu daného súdu bol totiž v dôsledku uvedeného vo všetkých veciach (návrhoch na začatie konania obsiahnutých

na DVD) priznaný podaniu návrhov na DVD plný účinok odo dňa 24.07.2006, a to vrátane následku spočívajúceho v spočívaní plynutia premlčacej doby uplatnených práv (už) od uvedeného dňa. Na uvedené pritom nemá žiadny vplyv ani prípadná nespôsobilosť technického vybavenia na všeobecných súdoch, ktorá je z hľadiska právneho posúdenia otázky premlčania bez akejkoľvek relevancie. Na základe uvedeného sa potom odvolací súd stotožnil i so záverom prvoinštančného súdu, že zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za majetkovú škodu uplatnenú podanou žalobou neboli v preskúmvanej veci splnené.

16. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že podanej žalobe nebolo možné vyhovieť ani v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca jej vznik nepreukázal, keď sa v tomto smere obmedzil len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku. Za správny treba považovať i záver prvoinštančného súdu, že ak by aj boli splnené ostatné predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, nepochybne by bolo potrebné považovať za dostatočné poskytnutie nepeňažného zadosťučinenia. To však žalobca podanou žalobou neuplatnil, a navyiac, túto funkciu už nepochybne splnilo aj opakované konštatovanie porušenia jeho práva na prístup k súdu Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu, i v konaniach pred Ústavným súdom SR. Správny je za daného stavu rovnako postup prvoinštančného súdu, ktorý sa po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonal ani žalobcom navrhované znalecké dokazovanie, keď ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobca v odvolaní v tomto smere opätovne navrhol vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch, vymôcť, inými slovami aká je tzv. všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie niet žiadneho dôvodu.

17. Nedôvodná je tiež argumentácia žalobcu, ktorý v podanom odvolaní namieta správnosť záveru prvoinštančného súdu, že vzhľadom na rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, nemohlo dôjsť v dôsledku prvotného neprijatia návrhov na začatie konania k premlčaniu práv žalobcu. Je totiž bez akejkoľvek pochybnosti, že (predovšetkým) na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci žalobcu proti Slovenskej republike bol i Okresný súd Trenčín povinný riadne prejednať návrhy žalobcu doručené mu dňa 24.07.2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 24.07.2006. V súlade s citovaným rozhodnutím Okresný súd Trenčín aj postupoval, keď žalobcu (hoci márne) vyzval na doručenie kópie DVD obsahujúceho predmetné návrhy. Neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 24.07.2006 Okresnému súdu Trnava na priloženom DVD (teda namietaný nesprávny úradný postup, ktorý má byť príčinou vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy) preto nepochybne nemohlo spôsobiť premlčanie práva žalobcu a v nadväznosti na to ani ich nevykonalnosť v konaní na súde. Bez zreteľa na uvedené, však súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti poukázal i na to, že žalobca v žiadnom smere nekonkretizoval jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustne sa obmedzil iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky. Zároveň je zjavne nesprávna a neopodstatnená i argumentácia žalobcu v odvolaní, že proces prijatia jeho podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, nakoľko, ak by ich doručil opätovne, porušil by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia vtedy platného O.s.p. a vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné. Bez právneho významu je námietka žalobcu, že právny názor ústavného súdu o zachovaní právnych účinkov podania nebol pre okresný súd právne záväzný. Okresný súd Trenčín totiž primárne vychádzal z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci žalobcu proti Slovenskej republike, ktoré je pre Slovenskú republiku (a tak i pre súd) záväzné a v súlade s ktorým napokon aj postupoval. Neopodstatnená je rovnako argumentácia žalobcu v odvolaní týkajúca správnosti záverov prvoinštančného súdu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobca zdôraznil i to, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Ako už odvolací súd uviedol aj vyššie, záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keď žalobca jej vznik nepreukázal a navyiac, ním tvrdená nemajetková ujmy

nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, je v celom rozsahu správny.

18. Napokon, pokiaľ ide o námietku žalobcu, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, odvolací súd ju považuje za nedôvodnú a účelovú. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku náležite zhrnul tvrdenia žalobcu i žalovaného, vysvetlil podstatu sporu, opísal vykonané dôkazy, ktoré i správne vyhodnotil, pričom zároveň zhrnul relevantnú platnú právnu úpravu, podľa ktorej spor posúdil, a so zreteľom na všetky relevantné čiastkové predbežné otázky, dôvody, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol, aj dostatočne vysvetlil, keď sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Nepochybne preto súd prvej inštancie svojim postupom, resp. nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku, nezasiahol do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Súdu prvej inštancie teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, pričom ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnu úpravou.

19. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 CSP a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods.1 CSP a ich náhradu úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 C.s.p. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).